

Arrest

nr. 171 496 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 april 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 mei 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 9 juni 2016.

1.3. Op 15 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 juni 2016 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, J.(...) R.(...), verklaart over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken en in 1972 geboren te zijn in de stad Chlef, Algerije. U hebt nooit in Marokko gewoond. Vanaf uw geboorte tot uw komst naar Europa woonde u in de stad Oran, Algerije. Uw moeder is Algerijnse en uw vader was een Marokkaanse vluchteling in Algerije en is intussen overleden. Uw moeder woont nu met uw zus in Frankrijk. Uw broer stierf tijdens terroristische aanslagen in 1990-1991.

In Algerije werd u verkracht. Deze praktijk was algemeen gangbaar in uw wijk en dit stopte na uw 13e.

Op 27 december 1990 vertrok u naar Spanje, u bleef er enkele maanden en ging dan naar Frankrijk. U trouwde er in 1994, en kreeg er een zoon die nu 21 jaar oud is. Later scheidde u en in oktober 2009 verhuisde u naar België. U hertrouwde hier in januari 2014 met de Marokkaanse W.(...) I.(...) en kreeg met haar een zoon.

Sinds uw verblijf in België kwam u herhaaldelijk in aanraking met het Belgische gerecht. Uw laatste veroordeling dateert van 31 juli 2015.

U wilt niet teruggaan naar Marokko omdat u nooit in Marokko gewoond hebt, het land niet kent, er geen netwerk heeft en omdat u problemen zal krijgen met de Marokkaanse overheid.

Op 24 april 2016 diende u uw eerste asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw paspoort voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (etnie, nationaliteit, politiek, gender of sociale groep). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet naar Marokko kunt teruggaan, antwoordt u dat u het land haat en ontkent omdat uw vader vluchteling was (CGVS vragen 58, 92; pg 2). Voorts zegt u dat u niet kunt teruggaan omdat u er geen familie meer hebt en er nooit hebt gewoond. Deze redenen zijn van persoonlijke en socio-economische aard en kunnen bijgevolg niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien weet u zelf niet waarom uw vader ooit gevlucht is uit Marokko en een nieuw leven uitbouwde in Algerije (CGVS vragen 18-22). Het enige wat u er over weet te vertellen, is dat hij vluchtte van de dictatuur. Om een dergelijke haat in overweging te nemen, mag er van u toch verwacht worden dat u hier uitgebreider kunt over vertellen. U blijft steken in enkele algemeenheden en oppervlakkigheden over Marokko zonder dat u een gegronde reden voor uw vrees ten opzichte van dat land kunt geven. Bovendien is de politieke situatie sinds het vertrek van uw vader uit Marokko en uw vertrek uit Algerije sterk veranderd. U vertelt later ook dat u problemen zult krijgen met de Marokkaanse overheid bij een terugkeer, maar dit baseert u enerzijds op uw eigen gedrag - u zou weigeren de luchthaven uit te gaan - of op geruchten uit uw centrum - medegedetineerden die zeggen dat de Marokkaanse overheid gelijk wat met u kan doen (CGVS vragen 97-100). Dit alles is bijzonder hypothetisch en dus onvoldoende om in overweging genomen te worden als een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Marokko.

Bovendien hebt u sinds uw vertrek uit Algerije in 1990 geen enkele poging ondernomen om uw verblijf in Europa te legaliseren (CGVS vragen 78-83). In tegendeel, u nam verschillende identiteiten aan en verborg al die jaren uw ware identiteit (CGVS vragen 6-8). Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw asielaanvraag, ten aanzien van de DVZ, dat u de Algerijnse nationaliteit bezit: in Oran geboren op 11 oktober 1973. Nadien wijzigde u deze verklaringen en stelde u over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken, geboren in Chlef op 10 november 1972 (zie nota DVZ, administratief dossier). Iemand die een gegronde vrees heeft ten opzichte van zijn land zou geen 26 jaar wachten vooraleer hij asiel aanvraagt en zal evenmin al die tijd zijn ware identiteit verbergen. Het feit dat u al die tijd uw ware identiteit verborg, maakt het ook onmogelijk in te schatten of u gedurende die 26 jaar nog bent teruggekeerd naar Marokko of er nog een netwerk hebt. Het feit dat uw vrouw er nog op vakantie gaat, doet echter vermoeden dat dit wel nog het geval is (CGVS vraag 60). Gevraagd naar de reden waarom u al die tijd geen enkele moeite deed om uw statuut in Europa te regulariseren, antwoordt u slechts dat u enkel dacht aan "feesten, drinken, zuipen, neuken" (CGVS vragen 93-95). Dit is niet voldoende om uw gebrek aan interesse in een wettig verblijfsstatuut te verklaren. Ook de Latijnse spreuk 'ubi bene, ubi patria' (waar ik me goed voel, is mijn vaderland) is niet genoeg om te verklaren waarom u in die 26 jaar geen verblijfsvergunning probeerde te krijgen. Het feit dat u dit al die tijd niet hebt gedaan is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en tast de geloofwaardigheid van uw beweerde nood aan bescherming ernstig aan. U gaf evenmin de indruk dat u van plan was dit alsnog te doen. U stelt immers dat u slechts asiel aanvroeg omdat dat de enige manier was om uw

repatriëring tegen te gaan (CGVS pg 2). Opnieuw getuigt deze uitspraak geenszins van een vrees voor vervolging in uw hoofde.

Voorts verklaart u ook dat u verkracht werd tijdens uw jeugd in Algerije (CGVS vragen 45-50). Deze feiten zijn ongetwijfeld ernstig, maar zeggen niets over uw vrees ten opzichte van Marokko. Bovendien haalt u deze feiten evenmin aan wanneer er gepolst wordt naar uw vrees ten opzichte van Marokko. Sindsdien hebt u overigens jarenlang in Europa geleefd en gewerkt zonder asiel aan te vragen op basis van deze feiten of een andere poging te ondernemen om legaal te kunnen blijven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch uw nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document vermag niet bovenstaande appreciatie te wijzigen: uw paspoort is een aanduiding van uw identiteit, wat door het CGVS niet wordt betwist.

Dat u nooit in Marokko hebt gewoond, wilt niet zeggen dat u daar geen nieuw leven kunt beginnen. U hebt 26 jaar lang illegaal in Europa kunnen verblijven terwijl u steeds in uw eigen levensonderhoud kon voorzien dus moet u ook in staat zijn dit te doen in het land waarvan u de nationaliteit draagt (CGVS vragen 67, 75).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een summiere poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem aangehaalde asielmotieven – hij haat en ontkent Marokko omdat zijn vader vluchteling was, hij heeft er geen familie meer en hij heeft er nooit gewoond – van persoonlijke en socio-economische aard zijn en bijgevolg niet kunnen ressorteren onder het vluchtelingenverdrag, hij zelf niet weet waarom zijn vader ooit gevlucht is uit Marokko en het enige wat hij er over weet te vertellen is dat hij vluchtte van de dictatuur terwijl mag worden verwacht dat hij hier uitgebreider kan over vertellen om een dergelijke haat in overweging te nemen, hij evenwel blijft steken in enkele algemeenheden en oppervlakkigheden over Marokko zonder dat hij een gegronde reden voor zijn vrees ten opzichte van dat land kan geven en bovendien de politieke situatie sinds het vertrek van zijn vader uit Marokko en verzoekers vertrek uit Algerije sterk veranderd is, (ii) hij zijn vrees dat hij problemen zal krijgen met de Marokkaanse overheid bij een terugkeer enerzijds baseert op zijn eigen gedrag – hij zou weigeren de luchthaven uit te gaan – of op geruchten uit zijn centrum – medegedetineerden die zeggen dat de Marokkaanse overheid gelijk wat met hem kan doen –, wat allemaal bijzonder hypothetisch is en dus onvoldoende om in overweging genomen te worden als een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Marokko, (ii) hij sinds zijn vertrek uit Algerije in 1990 geen enkele poging heeft ondernomen om zijn verblijf in Europa te legaliseren, hetgeen nefast is voor de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven en de geloofwaardigheid van zijn beweerde nood aan bescherming ernstig aantast, hij integendeel verschillende identiteiten aannam en al die jaren zijn ware identiteit verborg, hetgeen het ook onmogelijk maakt in te schatten of hij gedurende die 26 jaar nog is teruggekeerd naar Marokko en of hij er nog een netwerk heeft, hij ook geen voldoende verklaring biedt waarom hij in die 26 jaar geen verblijfsvergunning probeerde te krijgen en zijn stelling dat hij slechts asiel aanvroeg omdat dit de enige manier was om zijn repatriëring tegen te gaan opnieuw geenszins getuigt van een vrees voor vervolging in zijn hoofde, (iii) hij verklaart dat hij verkracht werd tijdens zijn jeugd in Algerije doch deze feiten niets zeggen over zijn vrees ten opzichte van Marokko en hij sindsdien jarenlang in Europa heeft geleefd en gewerkt zonder asiel aan te vragen op basis van deze feiten of een andere poging te ondernemen om legaal te kunnen blijven, (iv) het door hem voorgelegde paspoort slechts een aanduiding is van zijn identiteit, welke niet wordt betwist en (v) het feit dat hij nooit in Marokko heeft gewoond niet wil zeggen dat hij daar geen

nieuw leven kan beginnen vermits hij 26 jaar lang illegaal in Europa heeft kunnen verblijven terwijl hij steeds in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien zodat hij ook in staat moet zijn dit te doen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 juni 2016 (CG nr. 1614832), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtig motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij niet aantoonde nood te hebben aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.4.1. Immers, waar verzoeker aanvoert dat zijn vader reeds voor zijn geboorte uit Marokko is gevlucht, dat zijn broer is omgekomen in een terroristische aanval, dat hij geen enkele band heeft met Marokko, noch kan gesteld worden dat de Marokkaanse staat hem bescherming zal bieden, dat hij er immers nooit heeft gewoond en er geen rechten heeft opgebouwd, en hij betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de moeite heeft genomen om na te gaan in welke toestand hij – die nooit in Marokko is geweest en wiens vader het land ontvlucht is nog voor zijn geboorte – terecht zal komen in Marokko en of er garanties zijn dat zijn mensenrechten gewaarborgd zullen zijn, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij er echter niet in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar in de bestreden beslissing dienaangaande terecht wordt opgemerkt als volgt: *“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (etnie, nationaliteit, politiek, gender of sociale groep). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet naar Marokko kunt teruggaan, antwoordt u dat u het land haat en ontkent omdat uw vader vluchteling was (CGVS vragen 58, 92; pg 2). Voorts zegt u dat u niet kunt teruggaan omdat u er geen familie meer hebt en er nooit hebt gewoond. Deze redenen zijn van persoonlijke en socio-economische aard en kunnen bijgevolg niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag.*

Bovendien weet u zelf niet waarom uw vader ooit gevlucht is uit Marokko en een nieuw leven uitbouwde in Algerije (CGVS vragen 18-22). Het enige wat u er over weet te vertellen, is dat hij vluchtte van de dictatuur. Om een dergelijke haat in overweging te nemen, mag er van u toch verwacht worden dat u hier uitgebreider kunt over vertellen. U blijft steken in enkele algemeenheden en oppervlakkigheden over Marokko zonder dat u een gegronde reden voor uw vrees ten opzichte van dat land kunt geven. Bovendien is de politieke situatie sinds het vertrek van uw vader uit Marokko en uw vertrek uit Algerije sterk veranderd. U vertelt later ook dat u problemen zult krijgen met de Marokkaanse overheid bij een terugkeer, maar dit baseert u enerzijds op uw eigen gedrag - u zou weigeren de luchthaven uit te gaan - of op geruchten uit uw centrum - medegedetineerden die zeggen dat de Marokkaanse overheid gelijk wat met u kan doen (CGVS vragen 97-100). Dit alles is bijzonder hypothetisch en dus onvoldoende om in overweging genomen te worden als een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van Marokko.
(...)

Dat u nooit in Marokko hebt gewoond, wilt niet zeggen dat u daar geen nieuw leven kunt beginnen. U hebt 26 jaar lang illegaal in Europa kunnen verblijven terwijl u steeds in uw eigen levensonderhoud kon voorzien dus moet u ook in staat zijn dit te doen in het land waarvan u de nationaliteit draagt (CGVS vragen 67, 75).” Het geheel van deze vaststellingen en overwegingen blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad overgenomen.

2.4.2. Dat in hoofde van verzoeker allerminst een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, wordt andermaal bevestigd door zijn laattijdige asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht uiteengezet als volgt: *“Bovendien hebt u sinds uw vertrek uit Algerije in 1990 geen enkele poging ondernomen om uw verblijf in Europa te legaliseren (CGVS vragen 78-83). In tegendeel, u nam verschillende identiteiten aan en verborg al die jaren uw ware identiteit (CGVS vragen 6-8). Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens uw asielaanvraag, ten aanzien van de DVZ, dat u de Alegerijnse nationaliteit bezit: in Oran geboren op 11 oktober 1973. Nadien wijzigde u deze verklaringen en stelde u over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken, geboren in Chlef op 10 november*

1972 (zie nota DVZ, administratief dossier). Iemand die een gegronde vrees heeft ten opzichte van zijn land zou geen 26 jaar wachten vooraleer hij asiel aanvraagt en zal evenmin al die tijd zijn ware identiteit verbergen. Het feit dat u al die tijd uw ware identiteit verborg, maakt het ook onmogelijk in te schatten of u gedurende die 26 jaar nog bent teruggekeerd naar Marokko of er nog een netwerk hebt. Het feit dat uw vrouw er nog op vakantie gaat, doet echter vermoeden dat dit wel nog het geval is (CGVS vraag 60). Gevraagd naar de reden waarom u al die tijd geen enkele moeite deed om uw statuut in Europa te regulariseren, antwoordt u slechts dat u enkel dacht aan “feesten, drinken, zuipen, neuken” (CGVS vragen 93-95). Dit is niet voldoende om uw gebrek aan interesse in een wettig verblijfsstatuut te verklaren. Ook de Latijnse spreuk ‘ubi bene, ubi patria’ (waar ik me goed voel, is mijn vaderland) is niet genoeg om te verklaren waarom u in die 26 jaar geen verblijfsvergunning probeerde te krijgen. Het feit dat u dit al die tijd niet hebt gedaan is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en tast de geloofwaardigheid van uw beweerde nood aan bescherming ernstig aan. U gaf evenmin de indruk dat u van plan was dit alsnog te doen. U stelt immers dat u slechts asiel aanvroeg omdat dat de enige manier was om uw repatriëring tegen te gaan (CGVS pg 2). Opnieuw getuigt deze uitspraak geenszins van een vrees voor vervolging in uw hoofde.” Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn ‘laattijdige asielaanvraag’ onterecht beschouwt als een reden om te twifelen aan de ernst van de aangehaalde feiten en verduidelijkt dat immers zijn vader reeds voor zijn geboorte uit Marokko is gevlucht, dat zijn broer is omgekomen in een terroristische aanval, dat hij geen enkele band heeft met Marokko, noch kan gesteld worden dat de Marokkaanse staat hem bescherming zal bieden, dat hij er immers nooit heeft gewoond en er geen rechten heeft opgebouwd. Met dergelijk verweer geeft verzoeker evenwel geen valabele verklaring waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem verhindert terug te keren naar het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Dat verzoeker zich pas 26 jaar na zijn aankomst in Europa vluchteling heeft verklaard, naar eigen zeggen omdat dit de enige manier was om zijn repatriëring tegen te gaan, strookt allerminst met de houding van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers extreem laattijdige asielaanvraag is aldus een duidelijke indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker volledig voorbij gaat aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij weliswaar verklaart dat hij verkracht werd tijdens zijn jeugd in Algerije doch deze feiten niets zeggen over zijn vrees ten opzichte van Marokko en hij bovendien sindsdien jarenlang in Europa heeft geleefd en gewerkt zonder asiel aan te vragen op basis van deze feiten of een andere poging te ondernemen om legaal te kunnen blijven. Ook dit onderdeel van de motivering blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.4. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat het door verzoeker bijgebrachte paspoort niet vermag de appreciatie van zijn asielaanvraag te wijzigen daar dit document slechts een aanduiding is van zijn identiteit, welke niet wordt betwist. In de mate verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij hier getrouwd is en een kind heeft, merkt de Raad op dat dit geen redenen zijn om verzoeker te erkennen als vluchteling of om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad wijst er op dat er andere procedures voorzien zijn om een verblijfstitel aan te vragen. Zo verzoeker nog herhaalt dat hij internationale bescherming nodig heeft omdat hij Marokko niet erkent als zijn land, en hij er ook geen familie heeft, wijst de Raad op de voorafgaande paragrafen 2.4.1. tot 2.4.4..

2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker

evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS